

Kako je našla dušica pokoj.

(Pravljica.)

ekje v raji stoji prelepo drevo, drevo dušic. Vse leto in ob vsakem letnem času je posuto s cvetjem, kakršnega ne najdeš nikjer na zemlji, četudi bi ga iskal sto in sto let. Ni tem cvetom primere, in zato jih tudi ni mogoče opisati. Mislimo pa si cvetove, najlepše v obliki, barvi in vonju — in tako si vsaj malo lahko predstavimo cvetove onega drevesa.

V vsaki dobro zaprti čaši sniva majčkena dušica, in ravno v onem trenutku, ko hoče Bog vdehniti detetu dušico, se odpre malo eden cvetov. Odpre se tako malo, da šine vanj le solnčni žarek. Ta vzbudi dušico iz sna. Toda še preden se dušica docela zave, pride angel življenja, odtrga cvet in ga ponese dol na zemljo k zemskemu detetu. V otroku se nastani odslej dušica, dokler je ne poišče angel smrti in je ne donese spet nazaj v rajsko domovje.

Nekoč se je zgodilo — zakaj in čemu, to ve le ljubi Bog — da sta se odprla na drevesu dva cveta naenkrat, čeravno je le eno dete zagledalo luč življenja. Tedaj se je iztezala nepoklicana dušica, ki se je zbudila prezgodaj, in ni vedela, kaj storiti. Smukne s cveta. Ej, to je bilo lepo v raji! Ni trajalo dolgo, pa se je dušica nagledala vse lepote. Toda v svoj cvet nazaj ni mogla več, ker se je ta medtem spet zaprl. Treba ji je bilo, da si poišče kje domovja. Smukne pri rajskih vratih venkaj. Plove nekaj časa med blestečimi zvezdami na nebu in naposled odleti na zemljo.

Toda tako lahka, kot si je dušica predstavljala, vsa ta stvar vendarle ni bila: kjerkoli je potrkala, povsod so jo zavrnil. Ljudje so že vsi imeli svoje duše, in dveh ni hotel imeti nihče. Marsikateremu je bila še njegova odveč in bi se je bil rad iznebil na kak način. Tesno je že postajalo ubogi dušici in prav rada bi se bila že vrnila v raj. Toda, četudi ga je iskala, vendar ni več našla pota nazaj. Dolgo je blodila brez doma med nebom in zemljo. Počasi in stežka se je vdajala svoji bridki usodi. In ravno, ko je začela pozabljati dušica raj z njegovo lepoto, se je je polotil čuden nemir. Zdelo se ji je, kot da je izgubila polovico svojega življenja, ki ga mora zdaj iskati brez miru in pokoja.

To je bilo ob uri, ko se je rodil človek, katerega telo je bilo namenjeno za bivanje dušici.

Spet je dušica iskala in iskala, vpraševala, prosila in beračila z vedno večjim hrepenenjem, a povsod je bilo vse zaman. Naposled se ji je zazdelo, da ne more več prenašati svoje boli. Utrujena, obupana in brez vse nadeje je dospela nekega pomladnega dne na trato. Daleč naokrog ni bilo nobene hiše. Samo posamezne breze in vrbe so rastle ob

bregu potočka, ki se je leno vil po svoji strugi. Zlatilo jih je zahajajoče večerno solnce.

Dolgo je ležala dušica pod dehtečimi cveti trate in počivala po utrudljivem iskanju svojega doma; žalostna, ker je neusmiljeni ljudje niso hoteli sprejeti. Naenkrat je začula tožeče glasove pastirske piščali, in ko se je ozrla, je ugledala pod svetolisto brezo pastirčka pri čredi. Žalostno in milo je donela njegova pesem, in ko je utihnila, je zazrl pastirček sanjavo v daljino. Dušica je videla njegove solzne oči. Ravno tedaj je zastokal deček, vzdihnil globoko: »O Bog, kako sem vendar sam in zapuščen!«

(Konec.)

Štefan Tonkli:

Cerkvica.

V dalji je sinila cerkvica bela —
za cerkvico to mi je duša vzdrhtela,

Svetila se v solncu je cerkvica bela,
ob nji mi je nada moja živela.

Kot kri je cerkvica daljna vzžarela,
mene je žalost objela.

Ko je zavzdihnila cerkvica bela,
mene mrzla smrt je vzela.

In zajokala je cerkvica bela,
na mojem grobu je roža vzcvetela.

Pa se je zrušila cerkvica bela —
na mojem grobu je roža zvenela.

